

POLSKA
RZECZPOSPOLITA
LUDOWA

URZĄD
PATENTOWY
PRL

OPIS PATENTOWY

64606

Patent dodatkowy
do patentu _____

Zgłoszono: 11.IV.1969 (P 132 901)

Pierwszeństwo: _____

Opublikowano: 31.III.1972

Kl. 81 c, 8

MKP B 65 d, 31/00

UKD

Współtwórcy wynalazku: Waldemar Raczek, Marian Kowalik

Właściciel patentu: Centralne Biuro Konstrukcyjne Przemysłu Spożywczego „SPOMASZ”, Warszawa (Polska)

Stojąca torebka

1

Przedmiotem wynalazku jest stojąca torebka wykonana z folii, papieru lub podobnego materiału a przeznaczona do opakowania płynów, substancji sypkich lub drobnych przedmiotów oraz dostosowana do ustawiania na poziomej płaszczyźnie w pozycji stojącej, częścią otwieraną ku górze.

Wobec szybkiego rozpowszechnienia się bezzwrotnych opakowań napojów oraz innych płynów sprzedawanych porcjami, zaistniała potrzeba aby niektóre opakowania umożliwiały po otwarciu, krótkotrwale stabilne przechowywanie w nich zawartości w pozycji stojącej.

Zrozumiałym jest, że najłatwiej uzyskać to przez taki dobór kształtu torebki, aby zapewnić możliwość przechowywania torebki otwartej w pozycji stojącej bez dodatkowych urządzeń pomocniczych. Urządzenia takie, w postaci odpowiednich kubków muszą być stosowane na przykład przy użytkowaniu bezzwrotnych opakowań do mleka lub podobnych.

Niewątpliwie najbardziej doskonałymi opakowaniami spełniającymi ten postulat jest torebka stojąca, która powstaje przez zamknięcie opakowania w kształcie rękawa (rury) dwoma płaskimi szwami lub spoinami po obydwu końcach rękawa (rury) przy czym jeden płaski szew (spoina) usytuowany jest względem drugiego pod kątem prostym lub zbliżonym do kąta prostego. W ten sposób kształt gotowego opakowania przypomina czworoscian (tetraedr).

2

Inna znana torebka stojąca powstaje przez wytworzenie opakowania w kształcie kubeczka utworzonego przez połączenie szwami (spoinami) trzech arkuszy szczelnej powłoki (folii, papieru lub podobnego materiału) przy czym dwa z nich połączone płaskimi trzema szwami (spoinami) tworzą boki i górne zamknięcie torebki zaś dno jej utworzone jest przez wszyty lub wspawany trzeci arkusz szczelnej powłoki o kształcie dostosowanym do poprzecznego przekroju wypełnionej torebki, z tym, że poprzeczne, pionowe szwy (lub spoiny), łączące dno z bokami są niezależne od szwów spoin łączących boki.

Opisane opakowania mają jednak wady. Wadą tych opakowań jest mało stabilny kształt tetraedru zwłaszcza wobec opakowań smukłych a także znaczne zapotrzebowanie miejsca na stojącą otwartą torebkę, która w zasadzie zajmuje pozycję leżącą (biorąc pod uwagę proporcje wymiarowe torebki).

Wadą opakowań z wszytym dnem jest skomplikowana budowa maszyn formujących dno torebki, którego kształt jest ściśle dostosowany do określonego wymiaru opakowania. Zmiana wymiarów opakowania tego typu wymaga zmiany maszyny formującej lub przynajmniej gruntownego jej przezbudowania.

Celem wynalazku jest usunięcie tych wad.

Cel ten osiągnięto przez nowe ukształtowanie dna torebki, które według wynalazku, złożone jest

wielokrotnie przegiętej powłoki w środkowej części tego samego arkusza materiału z jakiego wykonana jest torebka. Przegięcie w formie co najmniej pięciu fałd (trzy u dołu, dwie u góry dna) ukształtowane być może w różnych proporcjach wymiarowych, przy czym korzystne jest, aby poszczególne fałdy przegięć miały różną wysokość.

Dno stojącej torebki formowane jest przez częściowe wyprostowanie ukształtowanych fałd w środkowej strefie torebki, co ją usztywnia i co pozwala na stabilne jej postawienie w pozycji pionowej.

Przedmiot wynalazku jest przedstawiony w przykładzie wykonania na rysunku, na którym fig. 1 przedstawia widok torebki z boku przed napełnieniem i zamknięciem, fig. 2 — boczny przekrój torebki w miejscu A-A widocznym na fig. 1 z pokazaniem fałd tworzących dno — lecz przed wyprostowaniem fałd w środkowej strefie torebki, fig. 3 — boczny przekrój napełnionej i zamkniętej torebki po wyprostowaniu fałd w środkowej strefie torebki — tworzących jej dno, fig. 4 — perspektywiczny jej widok po napełnieniu.

Torebka stojąca według wynalazku składa się z powłoki bocznej 1 połączonej wzdłużnymi pionowymi szwami lub spoinami 3. Zamknięcie torebki stanowi jeden poprzeczny, poziomy szew lub spoina 4. Dno torebki 5 utworzone jest z przegiętego co najmniej pięciokrotnie środkowego pasma powłoki, której krawędzie połączone są ze sobą grubymi pojedynczymi lub wielokrotnymi wzdłużnymi, pionowymi szwami lub spoinami 6 w dwóch przeciwnych miejscach.

Torebka stojąca według wynalazku jest znacznie

lepsza od znanych torebek tego typu, gdyż postawienie jej w pozycji pionowej nie wymaga wiele miejsca i jednocześnie charakteryzuje się ona prostą konstrukcją dna pozwalającą na łatwą zmianę pojemności przez niewielkie zmiany w oprządkowaniu.

Opisany przykład wykonania torebki stojącej daje szczególne korzyści, gdyż torebki o tym kształcie są praktyczne zarówno przy przechowywaniu, jak i użytkowaniu. W ramach wynalazku można też wykonywać torebki stojące o innych kształtach.

Zastosowanie wynalazku możliwe jest w szerokim zakresie w przemyśle spożywczym, chemii gospodarczej, farb i lakierów, farmaceutycznym i naftowym.

Zastrzeżenie patentowe

Stojąca torebka wykonana z folii, papieru lub powłoki z podobnego wiotkiego materiału napełniana materiałem pakowanym i zamykana znany sposobem, wykonana z jednolitego kawałka tego materiału połączonego na krawędziach szyciem, spajaniem, zgrzewaniem, klejeniem lub podobną metodą, **znamienna tym**, że posiada dno (5), które utworzone jest przez co najmniej pięciokrotne przegięcie materiału, przy czym korzystne jest, aby poszczególne fałdy tego przegięcia miały różną wysokość, natomiast w celu zachowania szczelności dna, fałdy przegięcia na krawędziach materiału połączone są ze sobą trwale szyciem, spajaniem, zgrzewaniem, klejeniem lub podobną metodą, w celu zaś uzyskania kształtu dna, fałdy przegięć są częściowo wyprostowane w środkowej strefie torebki.

